

14 Ιουνίου, 1990

[Α. Ν. ΛΟΥΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ,
ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ,
ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΥΩΝΑΣ,

(Αιτητής στην Υπόθεση Αρ. 683/88)

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Α. ΝΕΟΦΥΤΟΥ,

(Αιτητής στην Υπόθεση Αρ. 703/88)

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΟΥ,
2. ΑΝΔΡΕΑΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ,
3. ΚΥΡΙΑΚΟΣ Γ. ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ

(Αιτητές στην Υπόθεση Αρ. 706/88)

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 683/88, 703/88, 706/88).

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Κριτήρια — Ειδικά η αρχαιότητα — Βαρύτητα.

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις Προϊσταμένου — Φύση και αξία — Τρόπος διαμόρφωσης και σύστασης — Πηγές γνώσης και πληροφόρησης του Προϊσταμένου.

5

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προσόντα — Η διακρίβωσή τους ευθύνη της Ε.Δ.Υ. — Περιστάσεις διαπίστωσης της πολύ καλής γνώσης της αγγλικής γλώσσας στην κριθείσα περίπτωση.

10

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Βαρύτητα των πλέ-

ον πρόσφατων εκθέσεων σε προαγωγή.

5 Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές εκθέσεις — Παρατυπίες —
Παρατυπίες κατά τη σύνταξή τους — Ουσιώδεις και επουσιώδεις
παρατυπίες — Διακρίσεις από τη νομολογία.

10 Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Ενέργεια και Συνέπειες
— Επανεξέταση — Επανεξέταση προαγωγής — Περιστάσεις της νο-
μιμότητας της υποβολής νέων συστάσεων του Προϊσταμένου στην
κριθείσα περίπτωση.

Αίτηση Ακυρώσεως — Έννομο συμφέρον — Προβολή λόγου ακυρώ-
σεως — Περιστάσεις έλλειψής του στην κριθείσα περίπτωση.

15 Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Ενέργεια και Συνέ-
πειες — Επανεξέταση — Αναδρομή της νέας πράξης στον ουσιώδη
χρόνο — Δεν μπορεί να σημαίνει την κάμψη της αρχής της νομιμό-
τητας — Η νέα πράξη εκδίδεται στο παρόν και ρυθμίζεται από το
ισχύον δίκαιο.

20

Οι αιτητές προσέβαλαν την προαγωγή των ενδιαφερομένων με-
ρών σε Ανώτερους Φοροθέτες Α'.

25

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου, απορρίπτοντας τις
προσφυγές, αποφάσισε ότι:

30

1. Η σύσταση του προϊσταμένου είναι βασικό ανεξάρτητο στοιχείο
κρίσης που προσδίδει αξία στους υποψηφίους και η Ε.Δ.Υ. έχει
υποχρέωση να την ακολουθήσει ή να δώσει ειδική αιτιολογία για
την μη υιοθέτησή της.

35

2. Η αρχαιότητα δεν είναι αποφασιστικό κριτήριο και υπερισχύει
μόνο όταν τα άλλα δύο καθιερωμένα κριτήρια είναι ίσα, πράγμα
που δε συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση.

40

3. Σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου και τα
Άρθρα 2 και 44(3) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων 1967-
1987, ο προϊστάμενος τμήματος δεν είναι απαραίτητο για όκο-
πούς συστάσεων να γνωρίζει προσωπικά τους υποψηφίους, ή
ακόμα να είναι προϊστάμενος για ορισμένο χρονικό διάστημα,
πριν προβεί σε συστάσεις. Ο προϊστάμενος, ανεξαρτήτως χρόνου
και γνωριμίας, διεξάγοντας την έρευνά του μπορεί να άντλήσει
τις πληροφορίες του από οποιοδήποτε άλλες κατάλληλες πηγές
όπως είναι η περίπτωση πληροφοριών από προϊσταμένους των

- υποψηφίων και να προβεί σε συστάσεις.
4. Τα μέσα για τη διακρίβωση κατοχής των προσόντων από τους υποψηφίους αποτελούν ευθύνη και ανήκουν στη διακριτική ευχέρεια της Ε.Δ.Υ.. Η Ε.Δ.Υ. και η Τμηματική Επιτροπή έλαβαν ειδικά υπόψη το θέμα της διακρίβωσης κατοχής των προσόντων από τους υποψηφίους και η απόφασή τους ήταν εύλογα επιτρεπτή. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει κατάχρηση εξουσίας από μέρους των οργάνων αυτών. 5
10
5. Η Ε.Δ.Υ. παρόλο που έλαβε υπόψη τις εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων στον σύνολό τους, εντούτοις έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στις εκθέσεις των τελευταίων τεσσάρων ετών. 10
- Η ενέργεια αυτή της ΕΔΥ είναι απόλυτα νόμιμη. 15
6. Όσον αφορά τη μικρή καθυστέρηση υποβολής ορισμένων εμπιστευτικών εκθέσεων μετά τη χρονική περίοδο που προβλέπει η δικονομική Κανονιστική Διάταξη 3(3) και σε χρόνο που δεν μπορούσε ουσιωδώς να επηρεάσει την απόφαση, μιά και δεν άρχισε η διαδικασία της πλήρωσης των θέσεων, η παρατυπία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ουσιώδης και ήταν εφικτό για την Ε.Δ.Υ. να την παραβλέψει. 20
7. Ορθά η Επιτροπή ζήτησε την υποβολή νέων συστάσεων με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις χωρίς να ληφθούν υπόψη οι παράνομες τροποποιήσεις των εμπιστευτικών εκθέσεων. Το γεγονός ότι ο Γενικός Διευθυντής δεν ασκούσε καθήκοντα Αναπληρωτή Διευθυντή στις 20.10.86 που εκδόθηκε η πράξη που ανακλήθηκε, δεν τον εμπόδιζε να υποβάλει συστάσεις στις 18.4.88 που εκδόθηκε η υπό κρίση πράξη. 25
30
8. Το αίτημα πως η Ε.Δ.Υ. δεν έπρεπε να λάβει καθόλου υπόψη τις εμπιστευτικές εκθέσεις λόγω των αναιτιολόγητων τροποποιήσεων, οι αιτητές στην προσφυγή αυτή δε νομιμοποιούνται να το εγείρουν δεδομένου ότι οι δικές τους εμπιστευτικές εκθέσεις ήταν απόλυτα νόμιμες. Η παραγνώριση αυτή δεν είναι ουσιώδης και δεν επηρέασε καθόλου την εγκυρότητα της προσβαλλόμενης πράξης. 35
- Στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Sekkides v. Republic* αποφασίστηκε πως εάν η παρατυπία στη σύσταση των εμπιστευτικών εκθέσεων δεν είναι ουσιώδης, τότε είναι εφικτό για το διορίζον όργανο να παραβλέψει το μέρος εκείνο που πάσχει και να βασίζει την εκτίμησή του για τους υπο-

ψηφίους στο νόμιμο μέρος της.

9. Είναι ορθό πως η ακύρωση διοικητικής πράξης ανατρέχει κατά κανόνα στο χρονικό σημείο έκδοσης της πράξης που ακυρώθηκε και επαναφέρει τα πράγματα στο νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο έκδοσης της διοικητικής πράξης που ακυρώθηκε και η Διοίκηση υποχρεούται να προβεί σε νέα κρίση βάσει του πραγματικού και νομικού καθεστώτος που ίσχυε στο χρόνο αυτό. (Βλ. *Mytides v. Republic* (1988) 3(B) C.L.R. 737.)

Όμως είναι αρχή του διοικητικού δικαίου πως η νέα πράξη, έστω και αν έχει αναδρομική ισχύ, εκδίδεται κατά λογική ανάγκη στο παρόν, όπου δεσμευτικό είναι το ισχύον δίκαιο. Το γεγονός ότι το ισχύον δίκαιο πιθανόν να είναι άλλο από εκείνο που ίσχυε κατά το χρόνο της έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης δεν του αφαιρεί τη δεσμευτικότητά του, ούτε αίρει την αρχή της νομιμότητας της Διοίκησης, που σημαίνει κατ' αρχήν δέσμευση της Διοίκησης από το ισχύον δίκαιο.

Συνεπώς η σύσταση του Αναπληρωτή Διευθυντή κρίνεται έγκυρη. Η σύσταση αυτή που ακολουθήθηκε από την Ε.Δ.Υ. όπως ήταν η υποχρέωσή της μιά και δεν αφίστατο του περιεχομένου των φακέλων και των εμπιστευτικών εκθέσεων που ήταν ενώπιόν της, αναμφίβολα δημιούργησε μαζί με τα άλλα νόμιμα στοιχεία κρίσης το στοιχείο του καταλληλότερου για διορισμό στη θέση.

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.

30 Αναφερόμενες υποθέσεις:

Republic v. Argyrides (1987) 3(B) C.L.R. 1092,

Nissiotis v. Republic (1977) 3 C.L.R. 388,

Hadjisavva v. Republic (1982) 3 C.L.R. 76,

Constantinou v. Republic (1983) 3(A) C.L.R. 136,

Tantas v. Public Service Commission (1983) 3(B) C.L.R. 1430,

Vourkos and Another v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1442,

Pсарas v. Public Service Commission (1985) 3(A) C.L.R. 229,

<i>Spanos v. Republic</i> (1985) 3(C) C.L.R.1826,	
<i>Republic v. Haris</i> (1985) 3(A) C.L.R. 106,	
<i>Karageorghis v. Republic</i> (1982) 3 C.L.R. 435,	5
<i>Smyrnios v. Republic</i> (1983) 3(A) C.L.R. 124,	
<i>Tokkas v. Republic</i> (1983) 3(A) C.L.R. 361,	
<i>Mettas v. Republic</i> (1985) 3(A) C.L.R. 250,	10
<i>Leonidou v. Republic</i> (1986) 3(B) C.L.R. 1918,	
<i>Chrysochos v. Republic</i> (1985) 3(A) C.L.R. 78,	15
<i>Soteriades and Others v. Republic</i> (1987) 3(C) C.L.R. 1604,	
<i>Haris v. Republic</i> (1989) 3(A) C.L.R. 147,	
<i>Marathevtou and Others v. Republic</i> (1982) 3 C.L.R. 1088,	20
<i>Kramvis and Others v. Public Service Commission</i> (1986) 3(B) C.L.R. 1243,	
<i>Stylianou and Another v. Republic</i> (1988) 3(B) C.L.R. 1007,	25
<i>Damianou v. Republic</i> (1984) 3(B) C.L.R. 1488,	
<i>Karagiorghis v. Cyprus Broadcasting Corporation</i> (1985) 3(A) C.L.R. 378,	30
<i>Georghiou and Others v. Republic</i> (1985) 3(C) C.L.R. 2105,	
<i>Georghiou v. Republic</i> (1976) 3 C.L.R. 74,	35
<i>Philotheou and Others v. Republic</i> (1985) 3(B) C.L.R. 662,	
<i>Republic and Another v. Roussos</i> (1987) 3(B) C.L.R. 1217,	
<i>Sekkides v. Republic</i> (1988) 3(C) C.L.R. 2136,	40
<i>Christoforou v. Republic</i> (1986) 3(C) C.L.R. 2413,	

Louca v. Savva and Others (1989) 3(A) C.L.R. 672,

Λάγκου και Άλλος ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 804,

5 *Στυλιανού ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 2025,

Βασιλείου ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1005,

10 *Καμίτσις και Άλλοι ν. Οργανισμού Γεωργικής Ασφαλίσεως* (1989)
3(Δ) Α.Α.Δ. 2811,

Χριστοφή ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2245,

Mytides v. Republic (1988) 3(B) C.L.R. 737,

15

Βανέζης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2522,

Τσαβέλλα και Άλλοι ν. Δημοκρατίας και Άλλου (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ.
2405,

20

Παπαχριστοδούλου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ.
781,

Πολυκάρπου ν. Ε.Δ.Υ. (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2140,

25

Gavriel v. Republic (1971) 3 C.L.R. 185,

Republic v. Koufettas (1985) 3(C) C.L.R. 1950,

30

Hadjioannou v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1041.

Προσφυγές.

35 Προσφυγές εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας
Υπηρεσίας με την οποία τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα προάχθη-
καν αναδρομικά στη θέση Ανώτερου Φοροθέτη Α΄ (Κλάδος Φό-
ρου Εισοδήματος), Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, αντί των αι-
τητών.

40 Α. Ευτυχίου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 683/88.

Φ. Κληροίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 703/88.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 706/88.

Π. Χατζηδημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Ε. Ευσταθίου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος Α. Παναγίδη.

5

Α. Παπαχαραλάμπους, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος Β. Μαρκίδη.

Cur. adv. vult.

Α. Ν. ΛΟΥΖΟΥ, Π.: Την απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου θα τη δώσει ο Δικαστής κ. Γ. Χρυσοστομής.

10

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Το επίδικο θέμα στις παρούσες προσφυγές, που συνεκδικάστηκαν, είναι η εγκυρότητα της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (Ε.Δ.Υ.) ημερομ. 10.6.88, με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη Ανδρέας Παναγίδης, Βάσος Μαρκίδης και Ανδρέας Χατζηγηγορίου, προάχθηκαν αντί των αιτητών στη μόνιμη (Τακτ. Προύπ.) θέση Ανώτερου Φοροθέτη Α' (Κλάδος Φόρου Εισοδήματος), Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων, αναδρομικά από 1.11.86, που έγιναν οι αρχικές προαγωγές, οι οποίες όμως ανακλήθηκαν αργότερα από την Επιτροπή. Ειδικότερα αναφέρεται πως ο αιτητής στην προσφυγή αρ. 683/88 προσβάλλει την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών Παναγίδη και Μαρκίδη μόνο, ενώ οι αιτητές στις προσφυγές 703/88 και 706/88 προσβάλλουν την προαγωγή και των τριών ενδιαφερομένων μερών.

15

20

25

Οι πιο πάνω αναδρομικές προαγωγές δημοσιεύτηκαν στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας με ημερομ. 10.6.88 και αρ. Γνωστοποίησης 2331.

30

Οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί των αιτητών μπορούν να συνοψιστούν ως ακολούθως:

(1) Η απόφαση πάσχει γιατί δεν πραγματοποιήθηκε η αρχή της προαγωγής του καλύτερου από τους διαθέσιμους υποψηφίους.

35

(2) Η απόφαση λήφθηκε χωρίς τη δέουσα έρευνα.

(3) Η απόφαση στηρίχθηκε σε νομική και/ή πραγματική πλάνη και/ή επί πεπλανημένων κριτηρίων και/ή η διαδικασία που προηγήθηκε πάσχει νομικά γιατί στηρίχθηκε σε γεγονότα που δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη και/ή σε ενέργειες εκτός αρμοδιοτήτων της Ε.Δ.Υ. και/ή του Τμηματάρχη.

40

(4) Η απόφαση είναι ανατιολόγητη ή στερείται της δέουσας αιτιολογίας.

5 (5) Η απόφαση παραγνώρισε τις ειδικές γνώσεις και τα προσόντα των αιτητών και την εξαιρετη προσφορά τους.

10 (6) Η απόφαση λήφθηκε κατά κακή άσκηση της διακριτικής ευχέρειας και/ή καθ' υπέρβαση εξουσίας και/ή ενάντια προς τις αρχές της χρηστής διοίκησης.

Γεγονότα:

15 Στις 20.10.86 η Ε.Δ.Υ. με απόφαση της προήγαγε τα τρία ενδιαφερόμενα μέρη στην πιο πάνω αναφερόμενη θέση Ανώτερου Φοροθέτη Α' που είναι θέση προαγωγής. Μετά τη δημοσίευση των προαγωγών στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, αριθμός υπαλλήλων που δεν προάχθηκαν καταχώρισαν τις προσφυγές 68/87, 103/87 και 105/87.

20 Μετά την καταχώριση των πιο πάνω προσφυγών το Γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, με επιστολή του ημερομ. 30.11.87, συμβούλευσε την Ε.Δ.Υ. ότι ύστερα από την απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου **The Republic of Cyprus through (1) Minister of Health (2) The Public Service Commission v. Renos Argyrides** (1987) 3 C.L.R. 1092, ήταν φανερό ότι οι προαγωγές των πιο πάνω ενδιαφερομένων μερών θα ακυρώνονταν από το Δικαστήριο, δεδομένου ότι στις εμπιστευτικές εκθέσεις των αιτητών Νεοφύτου και Λύωνα και του ενδιαφερομένου μέρους Παναγίδη, υπήρχαν ανατιολόγητες τροποποιήσεις του προσυπογράφοντος λειτουργού, κατά παράβαση των προνοιών της Κανονιστικής Διάταξης 9 των Κανονιστικών Διατάξεων για την Ετοιμασία και Υποβολή Ετησίων Εμπιστευτικών Εκθέσεων για Δημόσιους Υπαλλήλους.

35 Προσυπογράφων λειτουργός ήταν τότε ο κ. Ανδρέας Αποστολίδης, Διευθυντής του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, ο οποίος ήταν παρών στη συνεδρία της Ε.Δ.Υ. ημερ. 20.10.86 και προέβη σε κρίσεις και συστάσεις.

40 Ακολούθως, η Ε.Δ.Υ. στη συνεδρία της στις 9.10.87, αφού έλαβε υπόψη την πιο πάνω νομική συμβουλή της Γενικής Εισαγγελίας, ανακάλεσε την απόφασή της και με επιστολή της ημερομ. 12.12.87 πληροφόρησε τα ενδιαφερόμενα μέρη σχετικά.

Στις 18.4.88 η Ε.Δ.Υ. καθοδηγούμενη από την πιο πάνω νομική συμβουλή προχώρησε στην επανεξέταση της πλήρωσης των τριών κενών θέσεων. Αφού άκουσε νέες απόψεις και συστάσεις από τον Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Οικονομικών που ενεργούσε σαν Αναπληρωτής Διευθυντής του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων και με βάση όλα τα ενώπιον της στοιχεία που ανάγονταν στον ουσιώδη χρόνο, πήρε την επίδικη απόφαση αφού έκρινε ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη υπερείχαν των άλλων υποψηφίων.

5

Κατά τη διαδικασία λήψης της επίδικης απόφασης, τόσο ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Οικονομικών όσο και η Επιτροπή, δεν έλαβαν υπόψη τις ανατιολόγητες τροποποιήσεις των Εμπιστευτικών Εκθέσεων. Έλαβαν μόνο υπόψη τις αξιολογήσεις των Αξιολογούντων Λειτουργών.

10

15

Σαν αποτέλεσμα καταχωρήθηκαν οι παρούσες προσφυγές.

Προσφυγή Αρ. 683/88 - αιτητής Γεώργιος Λύωνας:

20

Ο δικηγόρος του Λύωνα ισχυρίζεται στη γραπτή του αίτηση ότι ο αιτητής υπερέχει των ενδιαφερομένων μερών Παναγίδη και Μαρκίδη σε αξία, προσόντα και αρχαιότητα, όμως ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν ευσταθεί.

25

Από συγκριτική μελέτη των εμπιστευτικών εκθέσεων του αιτητή και των ενδιαφερομένων μερών προκύπτει ότι ο αιτητής υστερεί σε αξία, δεδομένου ότι το 1979 και 1980 αξιολογήθηκε σαν "καλός", και τα υπόλοιπα χρόνια μέχρι το 1985 σαν "εξαιρετός". Ο Μαρκίδης από το 1979-1985 ήταν "εξαιρετός", ενώ ο Παναγίδης το 1979, 1980 και 1981 ήταν "λίαν καλώς", ενώ το 1982-1985 "εξαιρετός".

30

Επιπρόσθετα, τα ενδιαφερόμενα μέρη συστήθηκαν από τον Γενικό Διευθυντή για προαγωγή και η Ε.Δ.Υ. υιοθέτησε τις συστάσεις του. Η σύσταση του προϊσταμένου είναι βασικό ανεξάρτητο στοιχείο κρίσης που προσδίδει αξία στους υποψηφίους και η Ε.Δ.Υ. έχει υποχρέωση να την ακολουθήσει ή να δώσει ειδική αιτιολογία για την μη υιοθέτησή της. (Βλ. *Nissiotis v. Republic* (1977) 3 C.L.R. 388, 397, *Hadjisavva v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 76, 78, *Constantinou v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 136, 142, *Tantas v. Public Service Commission* (1983) 3 C.L.R. 1430, 1439, *Yourkos and Another v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1442, 1450, *Pсарas v. Public Service Commission* (1985) 3 C.L.R. 229, 242,

35

40

Spanos v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1826, 1833, **Republic v. Haris** (1985) 3 C.L.R. 106).

5 Όσον αφορά τα προσόντα, ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου, αιτιολόγησε την σύσταση του προς τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα και ανέφερε, μεταξύ άλλων, πως οι διαφορές μεταξύ των υποψηφίων δεν είναι ουσιαστικές.

10 Η Ε.Δ.Υ., εκτός από τη γνώμη αυτή, είχε ενώπιόν της και τον πίνακα Παράρτημα 6 από τον οποίο φαίνονται τα προσόντα του αιτητή και των ενδιαφερομένων μερών, από τον οποίο προκύπτει ότι πράγματι οι διαφορές στα προσόντα των υποψηφίων δεν είναι ουσιαστικές.

15 Σε ό,τι αφορά την αρχαιότητα, ο αιτητής έπεται του ενδιαφερόμενου μέρους Παναγίδη κατά 61/2 χρόνια και προηγείται του ενδιαφερόμενου μέρους Μαρκίδη κατά τρία χρόνια και 11 περίπου μήνες, με βάση προηγούμενη αρχαιότητα στη θέση βοηθού φοροθέτη. Όμως η αρχαιότητα δεν είναι αποφασιστικό κριτήριο
20 και υπερισχύει μόνο όταν τα άλλα δύο καθιερωμένα κριτήρια είναι ίσα, πράγμα που δε συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, **Karageorghis v. Republic** (1982) 3 C.L.R. 435, **Smyrniotis v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 124, **Tokkas v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 361, **Constantinou v. Republic**
25 (1983) 3 C.L.R. 136).

Επίσης υπήρξε ισχυρισμός πως η σύσταση του Γενικού Διευθυντή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν βαρύνουσα, γιατί λόγω της
30 πολύ μικρής υπηρεσίας του στη θέση, δεν μπορούσε να εκτιμήσει προσωπικά τις ικανότητες των υποψηφίων και στηρίχτηκε και αυτός στις εμπιστευτικές εκθέσεις.

Σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, και τα άρθρα 2 και 44(3) των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων 1967-
35 1987, ο προϊστάμενος τμήματος δεν είναι απαραίτητο για σκοπούς συστάσεων να γνωρίζει προσωπικά τους υποψηφίους, ή ακόμα να είναι προϊστάμενος για ορισμένο χρονικό διάστημα, πριν προβεί σε συστάσεις. Ο προϊστάμενος ανεξαρτήτως χρόνου και γνωριμίας, διεξάγοντας την έρευνά του μπορεί να αντλήσει τις πληροφορίες του από οποιοσδήποτε άλλες κατάλληλες πηγές όπως είναι
40 η περίπτωση πληροφοριών από προϊσταμένους των υποψηφίων και να προβεί σε συστάσεις. (Βλ. **Mettas v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 250, 256, **Leonidou v. Republic** (1986) 3 C.L.R. 1918, **Spanos v. Republic** (1985) 3 C.L.R. 1826, **Chrysochos v. Republic**

(1985) 3 C.L.R. 78, *Soteriades and Others v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1604, *Haris v. Republic* (1989) 3(A) C.L.R. 147).

Άλλο σημείο ακυρότητας που υποβλήθηκε από τον ευπαίδευτο συνήγορο του αιτητή είναι πως η επίδικη απόφαση λήφθηκε κατά παράβαση του σχεδίου υπηρεσίας ή χωρίς τη δέουσα έρευνα και/ή κατόπιν πλάνης περί τα πράγματα. Αναπτύσσοντας την επιχειρηματολογία του ανέφερε πως μόνο ο αιτητής και όχι τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα κατέχουν το προσόν της πολύ καλής γνώσης της Αγγλικής, που απαιτείται από το σχέδιο υπηρεσίας και ισχυρίστηκε πως δεν υπήρχαν προσόντα για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα για να μπορέσει η Ε.Δ.Υ. να εκτιμήσει τις γνώσεις τους. Το θέμα τούτο είπε η Ε.Δ.Υ. δεν το διερεύνησε καθόλου και πλανήθηκε γιατί βασίστηκε στη δήλωση του Γενικού Διευθυντή ότι οι υποψήφιοι δεν είχαν ουσιαστικές διαφορές. Ακόμα ισχυρίστηκε πως η Ε.Δ.Υ. βασίστηκε στις συστάσεις του Γενικού Διευθυντή που είναι αντίθετες με τις εμπιστευτικές εκθέσεις.

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση υπέβαλε πως οι πιο πάνω ισχυρισμοί είναι αβάσιμοι και αναφερόθηκε λεπτομερειακά στους λόγους που υποστηρίζουν τη θέση πως η Ε.Δ.Υ. προέβη στη δέουσα έρευνα. Αρχικά η Ε.Δ.Υ., είπε, διαπίστωσε πως δεν γινόταν αναφορά πάνω στο θέμα τούτο από την Τμηματική Επιτροπή, και έκρινε αναγκαίο να επανεξετασθεί. Τούτο έγινε και η Τμηματική Επιτροπή απέστειλε συμπληρωματική έκθεση (παράρτημα 9) και πληροφόρησε την Ε.Δ.Υ. για τους λόγους για τους οποίους είχε ικανοποιηθεί ότι όλοι οι υποψήφιοι διάθεταν το πιο πάνω προσόν. Η Ε.Δ.Υ. συνέχισε την έρευνα της, επιλήφθηκε ξανά του θέματος στη συνεδρία της ημερομ. 13.10.86 και αφού έλαβε υπόψη όλα τα ενώπιον της στοιχεία, περιλαμβανομένων και των διευκρινίσεων που περιέχονται στο παράρτημα 10, ικανοποιήθηκε ότι όλοι οι υποψήφιοι διάθεταν το προσόν αυτό. Ο ευπαίδευτος συνήγορος των καθ' ων η αίτηση επίσης ανέφερε πως εν όψει των διευκρινίσεων της Τμηματικής Επιτροπής, η Ε.Δ.Υ. ορθά υιοθέτησε την κρίση της ότι όλοι οι υποψήφιοι κατείχαν το προσόν της πολύ καλής γνώσης της Αγγλικής γλώσσας και υπό τις περιστάσεις δεν ήταν αναγκαία η διεξαγωγή περαιτέρω έρευνας στο θέμα, ούτε και υπάρχει οποιοσδήποτε λόγος για να αμφισβητήσει η Ε.Δ.Υ. την ορθότητα των στοιχείων στα οποία βασίστηκε η Τμηματική Επιτροπή για την διαμόρφωση της κρίσης της στο θέμα. Άλλωστε η Τμηματική Επιτροπή απαρτιζόταν από ανώτερους λειτουργούς του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, οι οποίοι είχαν γνώση της εργασίας των υποψηφίων.

Συμφωνούμε με τη θέση αυτή του ευπαίδευτου συνήγορου των καθ' ων η αίτηση, καθώς επίσης και με τη θέση πως τα μέσα για την διακρίβωση κατοχής των προσόντων από τους υποψηφίους, αποτελούν ευθύνη και ανήκουν στη διακριτική ευχέρεια της Ε.Δ.Υ..

5 (Βλ. *Marathevtou and Others v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 1088, 1093, *Kramvis and Others v. Public Service Commission* (1986) 3 C.L.R. 1243, 1253, 1254, *Stylianou and Another v. Republic* (1988) 3(B) C.L.R. 1007).

10 Η Ε.Δ.Υ. και η Τμηματική Επιτροπή έλαβαν ειδικά υπόψη το θέμα της διακρίβωσης κατοχής των προσόντων από τους υποψηφίους και η απόφασή τους ήταν εύλογα επιτρεπτή. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει κατάχρηση εξουσίας από μέρους των οργάνων αυτών.

15 Ακόμα θα πρέπει να ειπωθεί πως δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός πως η σύσταση του προϊστάμενου υπέρ των ενδιαφερομένων μερών έρχεται σε αντίθεση με την εικόνα που παρουσιάζουν οι εμπιστευτικές εκθέσεις, ώστε η συσταση να μπορεί να παραγνωρισθεί από την Ε.Δ.Υ. ή να δοθεί σε αυτή περιορισμένη βαρύτητα. (Βλ. *Republic v. Koufettas* (1985) 3 C.L.R. 1950).

20

25 Τέλος, ο ισχυρισμός πως η απόφαση δεν είναι δεόντως αιτιολογημένη είναι ανεδαφικός. Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι δεόντως αιτιολογημένη και συμπληρώνεται από τα στοιχεία των διοικητικών φακέλων των μερών. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Damianou v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1488, *Karagiorghis v. C.B.C.* (1985) 3 C.L.R. 378, 393, *Georghiou and Others v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 2105).

30 Προσφυγή αρ. 703/88 - Αιτητής Σοφοκλής Νεοφύτου:

35 Στην προσφυγή αυτή τίγεται και πάλι το θέμα πως ο Αναπληρωτής Διευθυντής του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων δεν ήταν σε θέση να προβεί σε συστάσεις γιατί δε γνώριζε τις ικανότητες και την απόδοση των υποψηφίων. Για το θέμα τούτο έχουμε ήδη αποφανθεί.

40 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί υπεροχής του αιτητή σε αξία έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους Παναγίδη, ο δικηγόρος του αιτητή κάνει σύγκριση των εμπιστευτικών εκθέσεων και αναφέρεται πως στο παρελθόν ο Παναγίδης χαρακτηρίστηκε από το Διευθυντή του Φόρου Εισοδήματος "ως μέτριος υπάλληλος" και ότι στην έκθεση του 1967 και πάλι ο Διευθυντής Φόρου Εισοδήματος σχολία-

σε πως ο Παναγίδης είναι "καλός υπάλληλος αλλά οριστικά όχι πολύ καλός". Όμως η Ε.Δ.Υ., παρόλο που έλαβε υπόψη τις εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων στο σύνολό τους, εντούτοις έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στις εκθέσεις των τελευταίων τεσσάρων ετών, που τόσο ο αιτητής, όσο και ο Παναγίδης, χαρακτηρίζονται "εξαιρέτοι".

5

Η ενέργεια αυτή της Ε.Δ.Υ. είναι απόλυτα νόμιμη. (Βλ. *Georghiou v. Republic* (1976) 3 A.A.Δ. 74, 82, *Republic v. Haris* (1985) 3 C.L.R. 106, 116, *Philotheou and Others v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 662, 670, *Republic v. Roussos* (1987) 3 C.L.R. 1217, 1224). Η γενική βαθμολογία του αιτητή από το 1979-1985 διαφέρει από τη βαθμολογία του ενδιαφερόμενου μέρους Παναγίδη το 1980 και 1981, που ο Παναγίδης ήταν "λίαν καλός" ενώ ο Νεοφύτου "εξαιρέτος". Όμως από το 1982-1985 ήταν και οι δυο "εξαιρέτοι". Αν όμως ληφθεί υπόψη ότι το ενδιαφερόμενο μέρος συστήθηκε από τον Γενικό Διευθυντή, τότε κρίνεται πως ο αιτητής υπερέχει σε αξία. Από πλευράς προσόντων αυτοί έχουν περίπου τα ίδια προσόντα ενώ από πλευράς αρχαιότητας το ενδιαφερόμενο μέρος προηγείται κατά ένα χρόνο.

10

15

20

Όσον αφορά τον αιτητή και τα άλλα δυο ενδιαφερόμενα μέρη Χατζηγηγορίου και Μαρκίδη, είναι γεγονός πως δεν αμφισβητείται ούτε από τους καθ' όν η αίτηση πως ο αιτητής έχει τις ίδιες εμπιστευτικές εκθέσεις. Όμως είναι τα ενδιαφερόμενα μέρη και όχι ο αιτητής που συστήθηκαν για προαγωγή και συνεπώς υπερέχουν σε αξία. Όσον αφορά τα προσόντα, ο αιτητής υστερεί από το ενδιαφερόμενο μέρος Χατζηγηγορίου και έχει περίπου τα ίδια με το ενδιαφερόμενο μέρος Μαρκίδη. Από πλευράς αρχαιότητας, ο αιτητής προηγείται του Χατζηγηγορίου κατά 3 χρόνια και του Μαρκίδη κατά 51/2 χρόνια, με βάση προηγούμενη αρχαιότητά τους. Όμως η αρχαιότητα δεν μπορεί να υπερισχύσει στην παρούσα περίπτωση, γιατί ο αιτητής υστερεί σε αξία έναντι και των δυο ενδιαφερομένων μερών και σε προσόντα έναντι του Χατζηγηγορίου.

25

30

35

Όσον αφορά την μικρή καθυστέρηση υποβολής ορισμένων εμπιστευτικών εκθέσεων μετά τη χρονική περίοδο που προβλέπει η δικονομική Κανονιστική Διάταξη 3(3) και σε χρόνο που δεν μπορούσε ουσιαστικά να επηρεάσει την απόφαση μια και δεν άρχισε η διαδικασία της πλήρωσης των θέσεων έχουμε τη γνώμη πως η παρατυπία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ουσιαστικής και ήταν εφικτό για την Ε.Δ.Υ. να το παραβλέψει. (Βλ. *Sekkides v. Republic* (1988) 3(C) C.L.R. 2136).

40

Προσφυγή αρ.706/88-Αιτητές Επιφανείου, Νεοκλέους, Ξενοφώντος:

5 Ο ευπαιδευτος δικηγόρος των αιτητών στην προσφυγή αυτή εισηγείται στη γραπτή του αγόρευση πως χωρίς τη σύσταση του Γενικού Διευθυντή υπέρ των ενδιαφερομένων μερών, οι αιτητές υπερέχουν. Συνεπώς θα εξετάσουμε το θέμα της εγκυρότητας των συστάσεων του Γενικού Διευθυντή, γιατί αν ευρεθούν έγκυρες τότε τα ενδιαφερόμενα μέρη, δεν αμφισβητείται ότι υπερέχουν, ενόψει των συστάσεων.

10 Για το θέμα τούτο, ο δικηγόρος των αιτητών εισηγείται πως με την ανάκληση και την εξαφάνιση της τελικής πράξης, η Ε.Δ.Υ. έπρεπε να επανεξετάσει με το νομικό και πραγματικό καθεστώς της 20.10.86 από το σημείο που υπάρχει η παρανομία, δηλαδή οι
15 εμπιστευτικές εκθέσεις και δεν τίθετο θέμα η Ε.Δ.Υ. να καλέσει και δεν έπρεπε να καλέσει ενώπιον της τον Γενικό Διευθυντή ή οποιοδήποτε άλλο για νέες συστάσεις, γιατί οι συστάσεις ημερομηνίας 26.10.86, που υπόβαλε ο τότε Διευθυντής του Τμήματος, ήταν καθ' όλα νόμιμες και ισχυρές με βάση την γνωμοδότηση της Γενικής Εισαγγελίας (Παράρτημα 2). Η νέα σύσταση του Αναπληρωτή Διευθυντή είτε, ήταν διαφορετική από τη νόμιμη της 20.10.86 και η Ε.Δ.Υ. ενέργησε τις προσβαλλόμενες προαγωγές με βάση τις συστάσεις του 1988 του Γενικού Διευθυντή, ενώ υπήρχαν οι νόμιμες συστάσεις του 1986. Άρα η τελική πράξη της Ε.Δ.Υ. πάσχει. Ακόμα ο κ. Αγγελίδης ισχυρίζεται πως η Ε.Δ.Υ. ενέργησε καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας με το να ζητήσει από τον Αναπληρωτή Διευθυντή πριν τις συστάσεις του να λάβει υπόψη του μόνο τις αξιολογήσεις των αξιολογούντων λειτουργών και όχι του προσυπογράφοντος, και ακολούθως να ενεργήσει και αυτή με το ίδιο πνεύμα. Ο κατατεμαχισμός των εμπιστευτικών εκθέσεων είτε, είναι ανεπίτρεπτος και η Ε.Δ.Υ. δεν μπορούσε να διασώσει ένα μέρος της έκθεσης. Ή θα έπρεπε να αγνοηθεί ολόκληρη ή θα έπρεπε να αποκατασταθεί διά της διοικητικής οδού. Έπρεπε δηλαδή οριστικά η Ε.Δ.Υ. να ζητήσει υπό το τότε νομικό και πραγματικό καθεστώς, την αποκατάσταση του κύρους των εμπιστευτικών εκθέσεων από τα αρμόδια όργανα της Διοίκησης ή να ζητήσει την συμμόρφωση του προσυπογράφοντα στις πρόνοιες της εγκυκλίου. Δεν θα ασχοληθούμε με τον ισχυρισμό της παρανομίας στο διορισμό του Αναπληρωτή Διευθυντή, γιατί ο ισχυρισμός αυτός αποσύρθηκε από τον κ. Αγγελίδη στο στάδιο των διευκρινίσεων.
40

Δε συμφωνούμε με την πιο πάνω εισήγηση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση. Οι συστάσεις του τότε Διευθυντή του Τμήματος ήταν παράνομες γιατί υπήρξαν σε αυτές παράνομες τροποποιή-

σεις. Στην περίπτωση του Λύωνα η βαθμολογία για το 1981 τροποποιήθηκε από 12-0-0 σε 7-5-0 και η γενική του αξιολόγηση από "εξαιρετος" έγινε "λίαν καλός" και για το 1982 από 12-0-0 έγινε 8-4-0. Στην περίπτωση του Νεοφύτου το 1981 τροποποιήθηκε από 9-3-0 σε 7-5-0 και από "εξαιρετος" έγινε "λίαν καλός". Όσον αφορά τον Παναγίδα, υπήρξε μόνο μια ανατιολόγητη τροποποίηση το 1986 και η βαθμολογία του από 8-4-0 έγινε 9-3-0. Όλες οι άλλες εκθέσεις τόσο των αιτητών όσο και των ενδιαφερομένων μερών ήταν νόμιμες. Στο στάδιο της επανεξέτασης η Ε.Δ.Υ. διαπιστώνοντας την παρατυπία δεν μπορούσε να ζητήσει αποκατάσταση διά της διοικητικής οδού γιατί στο μεταξύ ο κ. Αποστολίδης, ο προσυπογράφων λειτουργός, αφυτηρέτησε και οποιαδήποτε ανάμειξη του στη επανεξέταση θα ήταν νομικά ανεπίτρεπτη. Επομένως ορθά η Επιτροπή ζήτησε την υποβολή νέων συστάσεων με βάση τις εμπιστευτικές εκθέσεις χωρίς να ληφθούν υπόψη οι παράνομες τροποποιήσεις.

Το γεγονός ότι ο Γενικός Διευθυντής δεν ασκούσε καθήκοντα Αναπληρωτή Διευθυντή στις 20.10.86 που εκδόθηκε η πράξη που ανακλήθηκε, δεν τον εμπόδιζε να υποβάλει συστάσεις στις 18.4.88 που εκδόθηκε η υπό κρίση πράξη.

Το αίτημα πως η Ε.Δ.Υ. δεν έπρεπε να λάβει καθόλου υπόψη τις εμπιστευτικές εκθέσεις λόγω των ανατιολόγητων τροποποιήσεων, οι αιτητές στην προσφυγή αυτή δε νομιμοποιούνται να το εγείρουν δεδομένου ότι οι δικές τους εμπιστευτικές εκθέσεις ήταν απόλυτα νόμιμες. Οι τροποποιήσεις αφορούσαν τους αιτητές στις προσφυγές 683/88 και 703/88 και η τροποποίηση για το 1984 του ενδιαφερομένου μέρους Παναγίδα δεν επηρέασε τη γενική του βαθμολογία. Με το να αγνοήσει η Ε.Δ.Υ. την τροποποίηση του Παναγίδα ζημιώθηκαν μόνο τα συμφέροντα αυτού του ενδιαφερομένου μέρους και επωφελήθηκαν οι αιτητές. Η παραγνώριση αυτή δεν είναι ουσιώδης και δεν επηρέασε καθόλου την εγκυρότητα της προσβαλλόμενης πράξης.

Η ορθότητα της διαδικασίας που ακολουθήθηκε από την Ε.Δ.Υ. υποστηρίζεται και από τη νομολογία. Βλέπε, μεταξύ άλλων, την υπόθεση **Sekkides v. Republic** (ανωτέρω) και την υπόθεση **Christoforou v. Republic** (1986) 3 C.L.R. 2413, όπου στη σελ. 2423 αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

"The Respondent Commission went on to say that at the examination of the confidential reports of the candidates it noted that the countersigning officer changed the confidential reports

for the year 1983 of the aforementioned candidates. The Commission observed further that these changes were made by the countersigning officer without previous consultation with the reporting officer contrary to the Regulatory Orders. For that reason 'it decided to take into consideration only the assessment of the reporting officer'. Anything that might be wrong was clearly put right both by the Director, the departmental Board and the respondent Commission."

Επίσης στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Sekkides v. Republic* (ανωτέρω) αποφασίστηκε πως εάν η παρατυπία στη σύσταση των εμπιστευτικών εκθέσεων δεν είναι ουσιώδης, τότε είναι εφικτό για το διορίζον όργανο να παραβλέψει το μέρος εκείνο που πάσχει και να βασίσει την εκτίμηση του για τους υποψηφίους στο νόμιμο μέρος της. Η αρχή αυτή επαναλήφθηκε σε σωρεία αποφάσεων, που δε δημοσιεύτηκαν ακόμα στους επίσημους τόμους των αποφάσεων. (Βλ. *Louca v. Savva and Republic* (1989) 3(A) C.L.R. 672, *Λάγκουν και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 804, *Στυλιανού ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 2025, *Βασιλείου ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 1005, *Καμμίτσης και Άλλοι ν. Ο.Γ.Α.* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2811, *Χριστοφή ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2245).

Όσον αφορά την εισήγηση πως η Ε.Δ.Υ. με την ανάκληση έπρεπε να επανεξετάσει με το νομικό καθεστώς της 20.10.86 και με βάση τις αρχές που τέθηκαν από την *Αργυρίδης* (ανωτέρω) όσον αφορά τις εμπιστευτικές εκθέσεις και όχι με βάση το διαφοροποιημένο νομολογιακό αξίωμα της *Sekkides* (ανωτέρω), η απάντηση είναι πως η εισήγηση αυτή δεν ευσταθεί και παρατηρούμε τα ακόλουθα.

Είναι ορθό πως η ακύρωση διοικητικής πράξης ανατρέχει κατά κανόνα στο χρονικό σημείο έκδοσης της πράξης που ακυρώθηκε και επαναφέρει τα πράγματα στο νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο έκδοσης της διοικητικής πράξης που ακυρώθηκε και η Διοίκηση υποχρεούται να προβεί σε νέα κρίση βάσει του πραγματικού και νομικού καθεστώτος που ίσχυε στο χρόνο αυτό. (Βλ. *Mytides v. Republic* (1988) 3(B) C.L.R. 737).

Όμως είναι αρχή του διοικητικού δικαίου πως η νέα πράξη, έστω και αν έχει αναδρομική ισχύ, εκδίδεται κατά λογική ανάγκη στο παρόν, όπου δεσμευτικό είναι το ισχύον δίκαιο. Το γεγονός ότι το ισχύον δίκαιο πιθανόν να είναι άλλο από εκείνο που ίσχυε κατά το χρόνο της έκδοσης της ακυρωθείσας πράξης

δεν του αφαιρεί τη δεσμευτικότητα του, ούτε αίρει την αρχή της νομιμότητας της Διοίκησης, που σημαίνει κατ' αρχήν δέσμευση της Διοίκησης από το ισχύον δίκαιο. (Βλ. Δαγτόγλου "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, γ/11, 1982 σελ. 148-151. Επίσης βλέπε απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Παναγιώτη Βανέζη κ.ά. ν. Δημοκρατίας κ.ά.** (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2522 **Δημήτριος Τζαβέλλα κ.ά., ν. Δημοκρατίας κ.ά.** (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2405).

5

Οι υποθέσεις **Παπαχριστοδούλου κ.ά. ν. Δημοκρατίας** (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 781 και **Πολυκάρπου ν. Ε.Δ.Υ.** (1989) 3(Δ) Α.Α.Δ. 2140 διαφοροποιούνται από την παρούσα υπόθεση. Στην **Παπαχριστοδούλου** η Επιτροπή αποφάσισε να μην ξανακαλέσει το Διευθυντή, διότι ήταν συνυποψήφιος του αιτητή κατά το χρόνο πλήρωσης της θέσης και στην **Πολυκάρπου** αποφάσισε ότι υπήρχε δεδικασμένο όσον αφορά την υπεροχή του αιτητή και δεν έλαβε υπόψη της τις απόψεις του τότε Διευθυντή οι οποίες ήταν διαφορετικές.

10

15

Ακόμα μπορεί να ειπωθεί πως η Ε.Δ.Υ. ενεργώντας με τον τρόπο που ενέργησε, δεν παραβίασε τη γενική αρχή του διοικητικού δικαίου που υιοθετήθηκε στην υπόθεση **Gavriel v. Republic** (1971) 3 C.L.R. 185, 202 και ούτε αμφισβήτησε τις πράξεις άλλου διοικητικού οργάνου.

20

25

Συνεπώς η σύσταση του Αναπληρωτή Διευθυντή κρίνεται έγκυρη. Η σύσταση αυτή που ακολουθήθηκε από την Ε.Δ.Υ. όπως ήταν η υποχρέωση της μια και δεν αφίστατο του περιεχομένου των φακέλων και των εμπιστευτικών εκθέσεων που ήταν ενώπιον της, αναμφίβολα δημιούργησε μαζί με τα άλλα νόμιμα στοιχεία κρίσης το στοιχείο του καταλληλότερου για διορισμό στη θέση. (Βλ. **Republic v. Koufettas** (1985) 3 C.L.R.1950.)

30

Τέλος αναφέρεται πως όλοι οι αιτητές που είχαν το βάρος της απόδειξης, δεν ικανοποίησαν το Δικαστήριο ότι ήταν κατάδηλα καταλληλότεροι από τα ενδιαφερόμενα μέρη. (Βλ. **Hadjoannou v. Republic** (1983) 3 C.L.R. 1041, 1046.).

35

Με βάση τα πιο πάνω, έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε κατόπιν διεξαγωγής της δέουσας έρευνας, μέσα στα πλαίσια άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του διοικητικού οργάνου και ήταν εύλογα επιτρεπτή. Επομένως κανένας νόμιμος λόγος δεν συντρέχει που να δικαιολογεί την επέμβαση του Δικαστηρίου.

40

Για τους πιο πάνω λόγους οι προσφυγές απορρίπτονται και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

5

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.